звіт ініціативи

родина майдан

за лютий 2014-липень 2015 р.р.

“Родина Майдан” – як і вся українська революція 2013-2014 років, яку весь світ знає як “Євромайдан” – починалась із фейсбука. Вранці 22 лютого, після страшних трьох днів, спочатку двоє, тоді троє, тоді ще кілька активістів почали знайшли одне одного у фейсбуці й почали працювати разом для того, аби родини героїв Небесної сотні могли гідно попрощатись зі своїми рідними. Потім – аби ці родини могли отримувати підтримку, й не лише матеріальну, а й емоційну. Згодом – аби діти загиблих мали надію на гідне навчання. Аби поранені на Майдані отримували належне лікування, особливо в критичних випадках.

З волонтерської ініціативи, яка з’явилась із болю від втрат і фантастичного відчуття спільності та взаємодопомоги, яку витворив Майдан, виросла ціла родина – Родина Майдан: тисячі тих, хто переказував кошти на підтримку, сотні волонтерів, психологів і активістів, які допомогали родинам і постраждалим, десятки журналістів, які розповідали історії Майдану та його героїв. І тих кілька активістів, з яких усе починалось у лютому 2014-го і які змогли витримати випробування довірою – безпрецедентними сумами допомоги і необхідністю термінових, безвідкладних рішень і кроків.

Не все, про що мріялось, вдалося зробити. Як завжди, хотілося більше і ще більше. Але пам’ять про героїв Майдану живе і буде жити, як житиме в наших серцях “Родина Майдан” – добрі справи, підтримка і любов, які не припинятимуться ніколи.

Члени правління ініціативи «Родина Майдан»

Борис Даневич, керуючий партнер юридичної фірми Marchenko Danevych

Ботанова Катерина, директорка CSM/Фундація Центр Сучасного Мистецтва

Анна Гулевська-Черниш, директорка Українського форуму благодійників

Василина Дибайло, директорка “Партнерство “Кожній дитині”

Маря Маковецька, керівник відділу адвокації, комунікації та соціальної мобілізації Фонду Ріната Ахметова“Розвиток України”

Андрій Федорів, голова Правління, засновник міжнародної маркетингової компанії fedoriv.com та Фундації Дарини Жолдак

Попсуй Анастасія, директорка Фонду громади Прирпіння

Розділ 1
Загальна інформація

“Родина Майдан” - об’єднання громадських та благодійних ініціатив, які прагнуть спільно допомагати родинам загиблих та постраждалих на Майдані.

Перша зустіч відбулась 20 лютого 2014 року. До роботи ініціативи підключились понад 18 різних організацій.

- Євромайдан SOS
- Український форум благодійників
- ГО “Громадська Варта”
- Міжнародна благодійна організація “Партнерство “Кожній дитині”
- Міжнародний фонд “Відродження”
- “Карітас Україна”
- “Народний госпіталь”
- Український координаційний центр міжнародної допомоги
- Фундація Дарини Жолдак
- Фундація Центр Сучасного Мистецтва
- Благодійний Фонд громади Приірпіння
- Громадська ініціатива “Зробимо Україну чистою”
- Фонд Ріната Ахметова “Розвиток України”
- Marchenko Danevych
- PricewaterhouseCoopers
- EY (раніше Ertste&Young)
- Всеукраїнський благодійний фонд “Дитячий світ”.

Завдяки спільним зусиллям був відкритий збір коштів для родин постраждалих у ході громадянських протистоянь у центрі Києва. Свої рахунки для збору коштів надав Фонд громади Приірпіння. Загальна сума пожертв склала 55 611 701 грн.

Голосуванням був обраний склад правління ініціативи “Родина Майдан”.

Розділ 2
Порядок прийняття рішень щодо розподілу коштів

Загальний порядок розподілу коштів було прийнято Експертною радою ініціативи "Родина Майдан". До складу Ради ввійшли представники церков, органів державної влади, сотники Майдану, родичі загиблих та поранених, громадські діячі, жертводавці та телевізійники, що організували телемарафон для збору пожертв.

Склад Експертної ради:

- Отець Андрій Нагірняк (УГКЦ, представник комітету соціального служіння Всеукраїнської Ради Церков)
- Анна Оніщенко (директор міжнародної аудиторської компанії PwC Україна)
- Володимир Мжельський (шеф-редактор "5 каналу")
- Валентина Єсипова (МВС України)
- Інна Головончук (радник Міністра охорони здоров'я України)
- Ольга Герасим'юк (ГО "Громадська варта")
- Юрій Рачинський (ГУ МВС України в м. Києві)
- Тетяна Даниленко ("5 канал")
- Катерина М'ясникова (виконавчий директор Незалежної асоціації телерадіомовників України)
- Ростислав Карандєєв (радник Міністра культури України)
- Наталя Федорович заступник Міністра соціальної політики України)
- Руслан Колбаса (директор Департаменту з усиновлення та захисту прав дитини Міністерства соціальної політики України)
- Андрій Гук (Координатор Медичної служби Майдан)
- Ігор Кульчицький (син загиблого на Майдані)
- Тетяна Луньова (мати пораненого на Майдані)
- Віталій Бєлашев (заступник голови Правління з фінансових питань ПАТ "Позняки-Жил-Буд")
- Олександр Ярощук (сотник 3-ї сотні Самооборони Майдану)
- Євген Єрьомєнко (сотник 41-ї сотні Самооборони Майдану)

Порядок розподілу коштів:

20% зібраної суми - спрямувати на програми довгострокової підтримки неповнолітніх дітей загиблих,

20% - спрямувати на лікування поранених на Майдані,

60% - розподілити рівними долями між всіма родинами загиблих та зниклих безвісті (після набуття ними офіційного статусу). Отримувачами коштів у родині є родичі першого ступеня рідства - батьки, діти, дружини.

Перед початком виплат родинам – члени Експертної ради – разом

з ініціативною групою родин загиблих ухвалили рішення: скасувати довгострокові програми для неповнолітніх дітей, родин зниклих безвісти та лікування поранених. За новими правилами кожна неповнолітня дітина отримувала по 100 000 грн., решта суми розподілялась рівними долями між усіма родинами Небесної сотні.

Питання оплати лікування розглядала Медична експертна рада. До її складу ввійшли:

- Зоряна Черненко (Голова Комісії з питань реформування системи охорони здоров`я Громадської Ради при МОЗ України)
- Андрій Гук (Координатор Медичної служби Майдану, нейрохірург першої категорії)
- Анатолій Самохін (Заввіділенням травматології клінічної лікарні № 12)
- Максим Іонов (Голова Незалежної профспілки медиків Швидкої медичної допомоги)
- Геннадій Ібрагімов (радник з правових питань сотника 41-ї сотні)
- Наталія Воронкова (“Волонтерська сотня”)
- Ольга Чуйко (“Волонтерська сотня”)
- Наталя Попова (“Волонтерська сотня”)

ТИТА
ЗАКОН

ТИТА
ЗАКОН

Розділ 3
Допомога родинам загиблих

До складу “Небесної сотні” входять 109 загиблих. У загиблих залишилось 131 батьків, 47 дружини, 54 неповнолітні дитини, 60 повнолітніх дітей.

Загальна сума виплачена родинам склала 42 805 329 грн., включно з податком на доходи фізичних осіб 6 685 437 грн.

Сума фінансової допомоги батькам: 19 203 760 грн., включно з податком 2 999 288 грн.

Сума фінансової допомоги дружинам: 6 889 898 грн., включно з податком 1 076 080 грн.

Сума фінансової допомоги дітям: 16 711 669, включно з податком 2 610 068 грн.

Окремо неповнолітні діти отримали 5 200 000 грн., включно з податком 804 307 грн.

Крім адресної фінансової допомоги, родини загиблих отримали психологічну допомогу на першій загальній зустрічі у Києві в травні 2014 року “Родинне коло”. Діти взяли участь у роботі міжнародного музичного табору “Діти Сходу та Заходу разом”, що пройшов у жовтні 2014 року. Крім того, за участю “Родини Майдан” була організована робоча зустріч родин загиблих із представниками провідних юридичних компаній. За результатами зустрічі родини, що до того часу не мали адвокатів, які б займались веденням справи з розслідування вбивства близьких, їх отримали. Адвокати, що спеціалізуються на кримінальному праві, взялись безкоштовно виконувати цю складну й так необхідну для родин роботу в рамках своєї соціальної відповідальності.

Умовні позначення

фінансова допомога батькам

фінансова допомога дружині

фінансова допомога повнолітнім дітям

фінансова допомога неповнолітнім дітям

психологічна допомога на “Родинному колі”

сприяння літньому оздоровленню дітей

додаткові заняття для дітей

юридична допомога

Аксенин Василь Степанович
04.02.62 – 12.03.14
мати, батько, дружина, повнолітня дитина
неповнолітня дитина

Аметов Решат Медатович
24.01.75 — 15.03.14
мати, дружина, 3 неповнолітніх дітей

Арутюнян Георгій Вагішакович
4.07.60 — 20.02.14
повнолітня дитина
неповнолітня дитина

Бадера Олександр Миколайович
01.01.48 - 28.01.14
дружина
2 повнолітні дитини

Байдовський Сергій Романович
21.08.90 — 20.02.14
мати, батько

Бойків Володимир Васильович

05.02.55 - 19.02.14

мати, батько, дружина, повнолітня дитина

неповнолітня дитина

Володимир Бойків, незаважаючи на слабке здоров'я, намагався бувати на Майдані, не пропускав жодного Віче. За словами дружини Володимира Наталі, він був мирною людиною та намагався триматися подалі від силових протистоянь. Проте тієї страшної ночі 18 лютого він вирішив залишитися на Майдані, сказавши, що відчуває: він має бути тут. Родина і досі точно не знає, що сталося далі. Можливо Володимир загинув у момент, коли розмовляв із дружиною по телефону. У якийсь момент зв'язок урвався. Як стало ясно пізніше – назавжди.

Батьку Володимира 89 років, він сам був солдатом УПА і виховав сина у дусі справжнього патріотизму. Володимир був щирим прибічником вступу України до ЕС і беззаперечно вірив у перемогу Майдану. На жаль, за страшною волею долі Василю Петровичу, що боровся за незалежність України у свої молоді роки, довелося ховати сина, що загинув у боротьбі за ту ж мету вже у третьому тисячолітті.

Родина прийняла спільне рішення перерахувати призначену благодійну допомогу на рахунок дружини Володимира, адже у подружжя залишилося троє синів. Піднімати їх на ноги Наталі доведеться самій, адже основним годувальником у родині був Володимир, що був керівником будівельної фирми. Зараз головна мета Наталі – забезпечити синам можливість завершити навчання та виховати їх патріотами, як їх батько. За її словами вона вдячна благодійникам не стільки за фінасову допомогу (хоч і це було вкрай важливим), а за те, що вони перезнайомили родини між собою та дали поштовх до об'єдання та спільного відстоювання їх прав. Адже саме на «Родинному колі» у сімей Небесної Сотні з'явилася перша можливість звернутися до влади зі спільним зверненням. Зараз Наталя входить до активу родин Небесної Сотні та відстоює права родин загиблих, у яких були діти. Для неї це стало можливістю продовжувати справу чоловіка.

Незважаючи на те, що Володимир з 2001 року жив у Києві, себе він вважав щирим львівянином за духом. Його поховали у його улюбленому місті на Личаківському кладовищі. Прощатися з Героєм прийшли тисячі людей.

Балюк Олександр Олександрович
19.03.74 – 20.02.14
батько, неповнолітня дитина

Бачинський Ігор Володимирович
30.11.83 - 25.02.14
дружина
неповнолітня дитина

Бльок Іван Іванович
21.07.73 - 20.02.14
мати, дружина, повнолітня дитина
2 неповнолітніх дітей

Бондарев Сергій Анатолійович
24.11.81 - 18.02.14
мати, дружина
неповнолітня дитина

Бондарчук Сергій Михайлович
09.09.61 - 20.02.14
дружина
повнолітня дитина

Братушка Олексій Сергійович
10.04.75 - 20.02.14
мати, батько

Брезденюк Валерій Олександрович
17.06.63 — 19.02.14
мати, батько, дружина
2 повнолітніх дітей

Бура Ольга Василівна
22.07.86 - 10.03.14
мати

Вайда Богдан Іванович
28.04.65 - 20.02.14
2 сестри

Варениця Роман Михайлович
14.12.78 - 20.02.14
мати, батько

Дигдалович Андрій Іванович

03.06.73 - 20.02.14

мати, дружина, повнолітня дитина

неповнолітня дитина

Андрій Дигдалович був на Майдані практично з першого дня, у лавах Афганської сотні, був учасником спротиву свідомо і віддав протесту всі сили. За словами дружини Андрія Наталії чоловік мов передчував свою загибель. Лише вночі за декілька годин до смерті він по телефону сказав їй, що не боїться її полишати, бо вірить, що його кохана жінка сильна та зможе виростити двох їх доньок. Наступного дня, 20 лютого, він загинув на Інститутській – куля, випущена зі снайперської гвинтівки, прошила саморобний бронежилет навиліт. У цей момент Андрій намагався відтягти до медиків пораненого побратима.

Родина Андрія цілковито підтримувала його вибір лишатися на Майдані. Його дід за радянських часів був священником у підпіллі, дітей та онуків також виховували у дусі патріотизму. Родичі розповідають, що він ще підлітком знімав радянські прапори з установ у рідному селі, а на уроках історії запитував про УПА. Був розчарований наслідками Майдану-2004, але коли почався другий – не вагався ні хвилини. У день загибелі він мав отримати нагороду від комендатури Майдана «За оборону Майдана». Не встиг, бо почався розстріл. Нагороду пізніше отримала родина.

Дигдаловичі є великою та дружною родиною – разом з Наталею та її двома доньками живуть мати Андрія, його сестра з родиною та дядько. Фінансову допомогу дружина Андрія планує витрачати на дочок, адже старша є студенткою, а молодшій – лише одинадцять років, вона навчається у шостому класі.

У родині саме Андрій був годувальником, за словами родини мав золоті руки та міг полагодити, що завгодно. Мати загиблого є інвалідом та потребує постійного лікування, тож допомога благодійників допомагає їй забезпечити усі необхідні ліки та процедури. Із благодійних коштів фінансуються додаткові учбові заняття для дітей, молодша донька Дигдаловичів взяла участь у Музичному таборі. За словами Наталі, завдяки допомозі небайдужих громадян родина має усе необхідне. Зараз родиною продовжують опікуватися побратими Дигдаловича з 8 сотні. Сестра Андрія Олена планує написата про свого брата книгу. Похований на Личаківському кладовищі, поряд з іще одним Героєм Небесної Сотні – Юрієм Вербицьким.

Васильцов Віталій Валерійович
16.09.77 - 18.02.14
мати, дружина
2 неповнолітніх дітей

Вербицький Юрій Тарасович
25.08.63 - 21.01.14
повнолітня дитина

Веремій В'ячеслав Васильович
22.02.80 - 19.02.14
мати, дружина
неповнолітня дитина

Войтович Назар Юрійович
02.06.96 — 20.02.14
мати
батько

Ворона В'ячеслав Миколайович
22.12.81 - 09.03.14
мати, батько

Гаджа Петро Миронович
03.07.66 – 22.03.14
мати
повнолітня дитина

Голоднюк Устим Володимирович
12.08.94 — 20.02.14
мати, батько

Городнюк Іван Володимирович
02.06.84 — 20.02.14
мати, батько

Горошишин Максим Максимович
14.04.89 -20.02.14
мати, батько

гроші не виплачені через юридичні ускладнення з боку родин

Гриневич Едуард Михайлович
31.05.85 - 20.02.14
мати

Жизневський Михайло Михайлович

06.01.88 - 22.01.14

мати, батько

Михайлу Жизневському було лише 25, коли 22 січня 2014 року, він був убитий пострілом з мисливської рушниці. До свого наступного дня народження він не дожив лише чотири дні. Постріл був зроблений не навмання. Михайло, якого багато хто знав на Майдані, за прізвиськом Локі, був активним учасником Самооборони Майдану та одним з упізнаваних обличь наметового містечка. Прощатися з Героєм у Києві удень його народження прийшло більше десяти тисяч чоловік.

Другий загиблий на Майдані, Михайло не був українцем ані за національністю, ані за громадянством. Втім до України він переїхав ще у 17 років, жив у Білій Церкві, працював на будівництві, а весь свій вільний час присвячував своїм захопленням - історії та військовій справі.

Батьки Михайла, літні вже люди на пенсії, були розчавлені загибеллю єдиного сина. Мама Михайла, Ніна, хвора на цукровий діабет, після загибелі сина перенесла інфаркт. Фінансове становище родини було дуже скрутним. Протягом довгих років вся родина разом з сестрою Михайла, Наталею, проживала в орендованій квартирі. За словами близьких, придбати окреме житло для родини, було однією з найбільших мрій Михайла. Хоч і після його смерті, але цій мрії було суджено перетворитися на реальність. Саме благодійна допомога українців і дала можливість сім'ї Михайла нарешті переїхати у власну квартиру.

На жаль, у себе вдома у Білорусі їм довелося стикнутися з різкою ворожістю оточення, адже через агресивну російську пропаганду їх сина вважали екстремістом та бандитом.

Лише після першого візиту до Києва у травні під час «Родинного кола» Жизневські відчули, що для України їх син є Героєм. На першу зустріч з ними у Києві волонтери принесли батькам сотні листів з різних міст України. А на зустріч на Майдані Незалежності привітати родину Михайла та сказати їм "дякую" від щирого серця прийшли сотні людей. За словами батьків Михайла вони були вражені підтримкою українців, як матеріальною, так і психологічною, емоційною.

Гурик Роман Ігорович
02.10.94 -19.02.14
мати, батько

Дворянець Антоніна Григорівна
23.03.52 - 18.02.14
2 повнолітніх дітей

Дзявульський Микола Степанович
01.09.58 - 20.02.14
дружина
повнолітня дитина

Дідич Сергій Васильович
03.11.69 - 18.02.14
мати, батько, дружина, повнолітня дитина
неповнолітня дитина

Дмитрів Ігор Федорович
09.10.83 - 20.02.14
мати

Дяковський Юрій Іванович
27.02.89 - 18.04.14
мати
батько

Жаловага Анатолій Григорович
03.03.80 - 20.02.14
мати, батько

Жеребний Володимир Миколайович
06.11.85 - 20.02.14
мати, батько

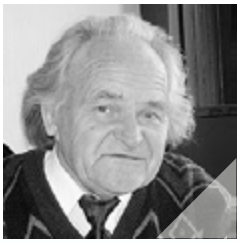

Зайко Яків Якович
04.04.40 - 18.02.14
3 повнолітніх дітей

Кіщук Володимир Юрійович

02.02.56 - 18.02.14
2 повнолітніх дітей
неповнолітня дитина

Володимир Кіщук не дожив до свого наступного дня народження 4 дні. Йому мало виповнитися 59 років. Він загинув під час акції під стінами Верховної Ради 18 лютого вдень. У нього залишилися три доньки та два онуки.

За словами членів родини, Володимир ставився до протестів серйозно. Був щасливий та гордий тим, що він на Майдані та захищає права і свободи українців. Володимир помер від пострілу у голову. Чому невстановлений снайпер обрав своєю мішенню саме літнього уже чоловіка, який до того ж не мав ані шолома, ані інших захисних обладунків, не кажучи вже про зброю – наразі невідомо.

Слово "патріотизм" не було для Володимира порожнім звуком – його батьки були репресовані, вони познайомилися у колонії під Челябінськом, де відбували покарання за допомогу УПА. Після повернення до України, вони вирішили жити у Димері Київської області. Їх син виріс напрочуд роботящою людиною, всього у житті досяг власною працею. Володимир був приватним підприємцем, власником будівельного магазину. У вільний від роботи час він захоплювався поезією, писав вірші.

Вважав допомогу протестувальникам своїм обов'язком, був впевнений, що таким чином дбає про майбутнє для своїх трьох дітей та двох онуків. До столиці, з їжею та медикаментами, приїжджав щотижня. Принципово не брав захисту, ніколи не брав участі у силових акціях. Часто з батьком на Майдан їздила його менша донечка, якій було всього одинадцять років. У день своєї загибелі Володимир вирішив, що не має права лишатися вдома у такий скрутний час.

І як завжди, Володимир не планував опинитися на лезі протистояння, але на це раз мирній людині не пощастило. За словами близьких, останній раз він зателефонував їм, коли під стінами парламенту вже пролилася кров. Володимир встиг сказати, що на його очах чоловікові відірвало руку. Після цього телефонний зв'язок урвався. За словами очевидців він загинув одним із перших. Втім, точні обставини його загибелі, які і забелі багатьох Героїв, досі достеменно невідомі, а винні у цих злочинах не покарані. Зараз це те, що найбільше турбує велику родину Володимира, члени якої хотіли б, аби вбивці були названі та покарані.

Захаров Володимир Костянтинович
27.09.48 - 18.02.14
дружина
повнолітня дитина

Зубенко Владислав Віталійович
02.04.91 - 28.02.14
мати, батько

Ільків Богдан Іванович
03.07.62 - 22.02.14
мати, дружина
2 повнолітніх дітей

Калиняк Богдан Михайлович
29.01.61 - 28.01.14
батько. дружина
2 повнолітніх дітей

Капінос Олександр Анатолійович
09.01.61 - 28.01.14
батько, дружина
2 повнолітніх дітей

Кемський Сергій Олександрович
15.11.81 - 20.02.14
мати, батько

Кіпіані Давид Ілліч
28.06.80 - 21.02.14
дружина
неповнолітня дитина

Клітинський Олександр Іванович
15.05.88 - 18.02.14
мати

Корнеєв Анатолій Петрович
03.01.61 - 20.02.14
дружна, 2 повнолітніх дітей

Корчак Андрій Богданович
18.07.64 - 18.02.14
мати

Коцюба Віталій Миколайович

07.07.82 - 20.02.14
мати, батько, дружина
2 неповнолітніх дітей

Віталій Коцюба загинув 20 лютого на Інститутській. Коли пролунали перші постріли, Віталій, який завжди був у перших рядах, кинувся на допомогу побратимам зі своєї сотні, не думаючи про те, що на ньому не було жодного захисного обладунку. Куля снайпера поцілила у голову, він помер на місці.

Там же загинув і земляк Віталія, ще один Герой, Роман Варениця. На Майдан приїхали з Яворівщини разом, разом вступили до Львівської сотні. Це була друга їх подорож до Києва, перший раз поїхали до столиці після загибелі на вулиці Грушевського Сергія Нігояна. Батькам та дружині Віталій пообіцяв повернутися додому за три дні. Він мав їхати на заробітки у Польщу, вже підїжджав до кордону, але коли почув про можливий розгон Майдану найближчими днями, розвернув машину на Київ. Віталій загинув у день народження дружини, за півтори години до смерті ще встиг привітати її по телефону. Йому було лише 32.

Окрім дружини та двох маленьких діток, Віталій залишив літніх батьків-пенсіонерів, яким допомагав фінансово. Вони обоє мають слабке здоров'я та потребують постійних витрат на лікувальні препарати.

За словами родини, Віталій казав, що їде на Майдан заради майбутнього своїх дітей. Тепер його дітей підтримують благодійні внески, що робили з усієї України. Для Наталії дуже важливою була благодійна допомога по оплаті додаткових освітніх занять для дітей. За її словами, вони дуже прагнуть вчитися та мають прекрасні здібності, тому оплата додаткових занять дає їм нові можливості у майбутньому. Так, дочка Віталія та Наталії Василина займається танцями і вже неодноразово посідала призові місця на змаганнях.

На похорон Віталія з'їхалися тисячі людей з усієї Західної України. Поховали його у символічній братській могилі Воїнів борців за волю України. До смерті Віталія вона була лише символічною спорудою, але громада села вирішила, що саме це є гідним місцем для поховання Героя. Зараз односельці планують назвати на честь Віталія середню школу у Воробичині.

Костенко Ігор Ігорович
31.12.91 - 20.02.14
мати, батько

Костишин Михайло Йосипович
09.04.71 - 26.01.14
мати

Котляр Євген Миколайович
14.04.80 - 20.02.14
батько

Кульчицький Володимир Станіславович
25.07.49 - 18.02.14
мати, 2 повнолітніх дітей

Мазур Артем Анатолійович
06.08.87 - 03.03.14
мати

Мазуренко Павло Анатолієвич
02.12.71 - 22.12.13
мати, батько, дружина
неповнолітня дитина

Максимов Дмитро В'ячеславович
17.11.94 - 18.02.14
мати

Мельничук Володимир Валерійович
22.08.74 - 20.02.14
мати, дружина

Мовчан Андрій Сергійович
17.01.80 - 20.02.14
мати, батько

Мойсей Василь Михайлович
23.03.92 - 20.02.14
мати, батько

Опанасюк Валерій Адамович

20.05.71 - 20.02.14
дружина, 4 неповнолітніх дітей
повнолітня дитина

На Майдані Валерій Опанасюк був одним із упізнаваних облич. Багато знав хто його на прізвисько «Тризуб». Він приїхав на Майдан відразу після розгону студентів. Холодними ночами підхопив запалення легенів, поїхав додому, щоб підлікуватися. Дружина була проти другої поїздки, була впевнена, що Валерій ще не остаточно вилікувався, щоб повертатися на холодний Майдан. Намагаючись зупинити чоловіка, Вікторія сховала всі його документи. Так, без документів, він і вирушив до Києва, бо був впевнений – його місце там. Він часто брав на себе адміністративні обов'язки: зустрічав новоприбулих, знайомив їх із побутом Майдану, записував на чергування.

На жаль, навіть зараз, майже рік з моменту трагедії родина Героя не має інформації про те, як саме його спіткала смерть. Дружина дізналася про трагедію, коли на її дзвінок на телефон чоловіка відповів співробітник міліції. Він розказав Вікторії, що Валерій загинув від прямого попадання кулі у серце.

Вдома, на Рівненщині у Валерія залишилась велика родина – у них з дружиною Вікторією четверо дітей віком від 2 до 12 років. Також у Героя є уже повнолітній сьогодні син від першого шлюбу. Також на Вікторії догляд за літнім і нездоровим дідусем Валерія. Мама багатодітної родини змушена продовжувати працювати, щоб забезпечити дітям нормальний рівень життя. Валерій не встиг завершити ремонт у приватному будинку родини, ще й тому матеріальне становище родини було дуже скрутним.

Благодійна допомога стала сім'ї у великой нагоді. Вона дала можливість не лише профінансувати базові життєві потреби. Завдяки благодійникам Вікторія змогла відправити дітей оздоровитися, а зараз отримує кошти на фінансування додаткових навчальних занять для дітей. Сама вона визнає, що без допомоги небайдужих українців впоратися в неї наврядчи б вийшло, адже допомога багатодітним родинам і матерям-одиначкам в Україні зовсім невелика. Частково втішає її й той факт, що подвиг Валерія не лишився непоміченим, вона пишається своїм чоловіком. За словами Вікторії, її чоловік був людиной з благородною душею, справжнім патріотом із загостреним відчуттям справедливості.

Наумов Володимир Григорович
09.03.70 - 18.02.14
мати, дружина
2 неповнолітніх дітей

Нечипоренко Анатолій Ілліч
01.09.41 -11.04.14
мати, дружина
повнолітня дитина

Нігоян Сергій Гагікович
02.08.93 - 22.01.14
мати, батько

Пагор Дмитро Олексійович
10.04.92 - 19.02.14
мати, батько

Пантелєєв Іван Миколайович
01.12.81 - 20.02.14
мати

Паньків Микола Олександрович
06.02.75 - 20.02.14
мати, дружина
2 неповнолітніх дітей

Паращук Юрій Григорович
01.07.66 - 20.02.14
мати, дружина
повнолітня дітина

Пехенько Ігор Олександрович
19.08.70 - 20.02.14
мати

Плеханов Олександр Вікторович
07.03.91 - 18.02.14
мати, батько

Подригун Олександр Володимирович
23.01.72 - 23.02.14
мати, повнолітня дитина
неповнолітня дитина

Пасхалін Юрій Олександрович

18.01.84 - 19.02.14
мати, дружина
неповнолітня дітина

Юрій Пасхалін став одним з чотирьох жителів Черкащини, котрі загинули на Майдані. У страшну ніч з 18 на 19 лютого, коли силовики штурмували барикади на Майдані, він отримав автоматну чергу у спину. Травми, завдані йому трьома вогнепальними пострілами у спину, виявилися занадто тяжкими. Герой загинув рівно через місяць після того, як відсвяткував свій тридцятий день народження. У нього залишився семирічний син.

Юрій з дружиною жили у столиці, але поховали його вдома, у рідному селі Носачів, де і зараз живе мати Героя. У Юрія була велика родина – окрім дружини, дитини та літньої матері, в нього залишилися два брати та дві сестри. Він захоплювався спортом, зокрема штангою, навіть навчався у школі олімпійського резерву у Харкові.

Як і більшість українців, Юрій підтримував Майдан з моменту розгону студентів. За словами близьких, він був доброю та чуйною людиною, гостро реагував на будь-яку несправедливість, мав загострене почуття відповідальності. За страшною іронією долі на Майдані він до тієї ночі бував лише на мирних акціях, ніколи не брав участі у сутичках. Почувши, що влада почала силову зачистку, зібрався та поїхав туди, щоб провести ніч на барикадах. Більше близькі живим його не бачили. Ні зброї, ні належного захисту в Юрія з собою не було. На думку його близьких, він не усвідомлював рівня небезпеки, просто був впевнений, що чинить як порядна людина. Від матері Юрій приховув, що ходить на Майдан, вона просила його цього не робити. Правду вона дізналася вже після його смерті.

Юрій також був головним годувальником у родині. Він з дружиною Світланою (з якою вони одружилися у двадцять років) та сином, а також сестра Світлани з дитиною разом проживали у гуртожитку. У ту ж кімнату у гуртожитку Юрій приносив домашніх тварин та рослини, якими захоплювався. Казав, що у нього в домі справжня оранжерея. Зважаючи на скрутне фінансове становище родини Юрія, саме допомога благодійників дала Світлані змогу протриматися на плаву та прогодувати дитину.

Позняк Андрій Анатолійович
30.04.88 - 03.03.14
мати
батько

гроші не виплачені через юридичні ускладнення з боку родин

Полянський Леонід Петрович
24.10.75 - 20.02.14
мати
2 неповнолітніх дітей

Поправка Юрій Юрійович
11.09.95 - 18.04.14
мати

Прохорський Василь Петрович
04.05.80 - 18.02.14
мати

Прохорчук Віктор Олександрович
25.05.75 - 18.02.14
мати, батько, дружина
2 неповнолітніх дітей

Рибак Володимир Іванович
30.11.71 - 18.04.14
дружина, неповнолітня дитина

Саєнко Андрій Степанович
26.10.62 - 20.02.14
мати
2 повнолітніх дітей

Сеник Роман Федорович
26.07.68 - 25.01.14
мати

Сергієнко Василь Миколайович
23.04.56 - 04.04.14
мати, дружина

Сердюк Ігор Миколайович
03.10.69 - 18.02.14
мати, батько, дружина
повнолітня дитина

Синенко Сергій Петрович

05.03.78 - 13.02.14
мати, батько, дружина
4 неповнолітніх дітей

Сергій Синенко – один з Героїв Небесної Сотні, що загинув не в Києві, хоча часто туди навідувався. Йому було лише 35 років. Він був активістом Автомайдану у Запоріжжі.

13 лютого родина втратила зв'язок з Сергієм, що поїхав у справах. Майже відразу почали бити на сполох, адже викрадення активістів на той момент вже були реальністю. Пошуки продовжувалися недовго, але призвели до трагічного результату: спалений автомобіль Сергія знайшли за містом. Тіло чоловіка вдалося упізнати лише за ДНК-експертизою.

Правоохоронні органи спочатку намагалися відмовити родини у відкритті кримінальної справи, пояснюючи це тим, що Сергій міг покінчити життя самогубством у такий страшний спосіб через борги та негаразди на роботі. Через деякий час відповідальність за цей жахливий злочин взяло на себе злочинне угрупування «Привиди Севастополя». На жаль, дотепер особи вбивці або вбивць Сергія не встановлені.

Вітчим Сергія, що був дуже близький з пасинком, розгорнув масштабну інформаційну кампанію для того, щоб звернути увагу ЗМІ на те, що влада робить недостатньо для розслідування смертей активістів. Він був одним з ініціаторів створення робочої групи із членів родин Небесної Сотні під час «Родинного кола» у травні.

Сергій був успішним підприємцем. Звичайно, втрата годувальника не могла не позначитися на добробуті родини, де четверо дітей (близнят дружина Сергія народила у листопаді 2013 року, на момент загибелі батька їм було всього три місяці). Батьки Сергія прийняли рішення відмовитися від фінансової допомоги на користь онуків. Окрім грошей, дружина Анна, що залишилася з двома немовлятами на руках, потребувала й психологічної підтримки. За її словами, Сергій був відданим батьком, умів доглянути за дітьми не гірше, ніж мама. Без його допомоги спочатку їй було надзвичайно важко справлятися, але робота з психологом допомогла. Також Анну підтримує родина. За її словами без підтримки благодійників вона б просто не впоралася передовсім із побутовими потребами. Зараз завдяки зібраним грошам, у неї є можливість подбати про дітей. Старші діти змогли подорожувати, що також допомогло їм частково впоратися зі стресом.

Сидорчук Юрій Володимирович
02.05.61 - 28.06.14
дружина
повнолітня дитина

Слободян Тарас Ігорович
05.03.78 - 13.02.14
мати, батько, дружина
4 неповнолітніх дітей

Случак Євген Євстафійович
27.06.83 - 22.02.14
мати

Смоленський Віталій Віталійович
05.10.84 - 20.02
мати, дружина
2 неповнолітніх дітей

Сольчаник Богдан Зиновійович
25.07.85 - 20.02.14
мати, батько

Тарасюк Іван Миколайович
28.01.93 - 20.02.14
мати, батько

Ткачук Ігор Михайлович
01.09.75 - 20.02.14
мати, дружина
3 неповнолітніх дітей

Топій Володимир Петрович
25.04.55 - 18.02.14
дружина
2 повнолітніх дітей

Ушневич Олег Михайлович
20.06.82 - 20.02.14
мати, батько

Хом'як Віктор Борисович
20.02.58 - 27.01.14
мати
повнолітня дитина

Точин Роман Петрович

06.08.70 - 20.02.14

мати, дружина, повнолітня дитина

неповнолітня дитина

Як і багато хто, Роман Точин вирушив на Майдан після побиття студентів. З 1 грудня повертався додому лише один раз, коли захворів, але після лише п'яти днів лікування знов рушив до столиці. Для нього це був свідомий вибір, він їхав до Києва, знаючи, що протести не закінчаться за декілька днів.

Роман приєднався до Львівської сотні та перебував більшість часу біля так званої «Львівської брами». Там, на початку вулиці Інститутської і загинув від кулі снайпера 20 лютого. Він став одним із тих Героїв, чию звитягу та смерть зафіксували камери. Відео розстрілу, на якому можна бачити Романа, що безстрашно намагається допомогти товаришам, зібрало мільйони переглядів. На ньому видно, що єдине, що могло захистити Романа – це гірськолижний шолом. Але зупинити кулю йому не вдалося, постріл був зроблений у скроню. Другу кулю від снайпера отримав друг, односельчанин та тезка Романа – Роман Титик, але йому вдалося вціліти, попри важку рану (куля влучила у суглоб, йому довелося лікуватися за кордоном). Роман Точин помер на місці. На жаль, незважаючи на відеодокази, знайти вбивць Героя так і не змогли.

Роман був будівельником, робив ремонти. Працювати доводилося багато, адже на утриманні у родини були не лише дві доньки, менша з яких хвора на астму, але й незряча мати Романа, хвора на діабет. Для своєї великої родини Герой власними руками будував дім. На жаль, це його будівництво лишилось незавершеним.

За словами дружини Лілії, Роман був домашньою та дуже віруючою людиною, ніколи не пропускав щотижневих служб. Центром його всесвіту були дочки, з якими він проводив багато часу. Дівчатка, вже достатньо дорослі для того, щоб розуміти яке горе спіткало їх родину, зазнали великої психологічної травми, через те, що сталося з їх батьком та потребували допомоги і підтримки.

Самій Лілії, окрім горя, довелося справлятися із побутовими незагараздами, адже основні заробітки в родині мав Роман. Сама Лілія працювала продавчинею. Благодійна допомога дала родини змогу закінчити ремонт будинку та протриматися перші, найскладніші місяці. Родина вдячна усім благодійникам, що підтримали її у скрутні дні.

Храпаченко Олександр Володимирович
18.09.87 - 20.02.14
мати, батько

Хурція Зураб
29.07.60 - 18.02.14
мати

Царьок Олександр Миколайович
02.01.59 - 20.02.14
мати, дружина, 5 повнолітніх дітей
неповнолітня дитина

Цепун Андрій Михайлович
14.10.78 - 21.01.14
мати, батько, дружина
неповнолітня дитина

Черненко Андрій Миколайович
09.12.78 - 18.02.14
мати, батько, дружина
неповнолітня дитина

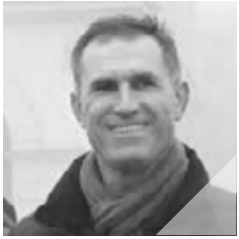

Чміленко Віктор Іванович
04.02.61 - 20.02.14
мати, батько, дружина
3 повнолітніх дітей

Шаповал Сергій Борисович
05.06.69 - 18.02.14
мати
неповнолітня дитина

Швець Віктор Миколайович
03.10.55 - 19.02.14
дружина
повнолітня дитина

Шеремет Василь Олександрович
21.03.49 - 07.03.14
мати
3 повнолітніх дітей

Шеремета Людмила Олександрівна
12.01.43 - 22.02.14
повнолітня дитина

Чаплінський Володимир Володимирович

13.01.70 - 20.02.14

мати, батько, дружина, повнолітня дитина, неповнолітня дитина

Володимир Чаплінський був вбитий пострілом в шию 20 лютого на Інститутській. Він був серед тих Героїв з дерев'яними щитами, розстріл яких снайперами біля Жовтневого Палацу був знятий на відео та викладений у мережу. На відео можна побачити останні секунди життя Володимира, момент, коли його наздоганяє куля. Можна побачити і те, що він був неозброєним, а його захистом були каска та щит, який він зробив власноруч зі старої пральної машини.

Володимир був відданим своїй родині. В них з дружиною підростала маленька 6 річна донечка, старшому сину вже виповнилося 19. Родина жила скромно, але дуже дружно. Діти були настільки близькі з батьком, що після трагедії потребували ґрунтовної психологічної допомоги. Також вона була потрібна літнім батькам Володимира.

Розгон мирного мітинга справив на нього сильне враження. З цього моменту Володимир проводив на Майдані кожні вихідні, приїжджаючи туди з Обухова. З часом обріс знайомствами та вступив до лав Першої Сотні. Володимир залишався на Майдані вночі, тому що був переконаний, що молодь не має наражатися на небезпеку. Сам він майстерно володів карате та був впевнений, що може про себе подбати. Уже в Першій Сотні Володимир познайомився та дуже зблизився з музикантом Іваном Пантелеєвим з Краматорська. Друзі загинули, як і стояли на Майдані – пліч-о-пліч.

Володимир був годувальником родини, тому після його загибелі їм довелося стикнутися і з фінансовими негараздами. За словами Світлани, деякий час вона не могла працювати, оскільки її уваги потребувала донька, яка гранично гостро переживала загибель батька. На щастя, допомогу для родини зібрали українці. Зараз, завдяки допомозі благодійників, родина живе нехай у скромному, але достатку. Проте за словами дружини, жодні гроші не здатні компенсувати їй те, що сталося з їх родиною. Світлана не досягла своєї головної мети – домогтися правдивого та публічного розслідування смертей на Майдані. Вона продовжує боротися за справедливість та сподівається одного дня все ж почути відповіді на свої запитання.

Меморіальну дошку на честь Володимира встановили у його рідному місті Обухові.

Чернець Віктор Григорович
27.05.77 - 19.02.14
мати, батько, дружина
2 неповнолітніх дітей

Чернявський Дмитро Олександрович
05.03.92 - 13.03.14
мати, батько

Шилінг Йосип Михайлович
14.03.52 - 20.02.14
дружина
2 повнолітніх дітей

Шимко Максим Миколайович
21.10.79 - 20.02.14
мати, батько

Щербанюк Олександр Миколайович
02.01.68 - 20.02.14
мати, дружина, повнолітня дитина
неповнолітня дитина

Розділ 4
Допомога пораненим

Зібрані кошти були спрямовані не лише на підтримку родин загиблих, а й на лікування найбільш тяжко поранених. “Родина Майдан” сплатила лікування тих за кордоном, здоров’я та, навіть, життя яких не могли гарантувати відчизняні лікарі.

Так було оплачене лікування:

• В Ізраїлі у розмірі 2 220 000 грн., через нагальну необхідність проведення операцій тяжкопораненим – Артему Запотоцькому (1 100 000 грн.) та Олександру Гучу (550 000 грн.).

• В Ізраїлі П’ятковському Роману, Бондаренко Володимиру та Олександру Шкілю - 315 000 у.о.

• Частково компенсовано витрати на літак, яким були транспортовані до Ізраїлю, крім вищезазначених майданівців, ще 9 поранених - 570 000 грн.

• Лікування офтальмологічних хворих в Австрії: Шлеляін Павло - 12 228 євро та Опаленко Віктор - 9 685 євро.

Олександр Гуч, відомий на Майдані за призвіськом «Пегас», був поранений 20 січня. Але сам протест для нього розпочався набагато раніше. Спочатку він допомагав встановлювати перше наметове містечко у його рідному Луцьку у листопаді. З часом стало ясно, що основні події розгортаються у Києві, тому у січні Саша разом з однодумцями вирушив до Києва та приєднався до сотні «Волинська Січ». Згодом він став сотенним, побратими оцінили його зважений характер, міцні нерви та вміння знаходити спільну мову із більшістю людей.

Коли зранку 20 лютого на Інститутській почали лунати постріли, Сашко разом із побратимам кинувся на допомогу пораненим. За його словами все відбувалося дуже стрімко, він і зараз пам’ятає не всі події того страшного дня. Втім, у пам’яті зберігся момент, коли він побачив, що у хлопця, який йшов перед ним, влучив снайпер. У той момент, коли він намагався відтягти товариша у безпечне місце, йому у ліву ногу влучила куля. Поранення було дуже важким, кістка була розтрощена, але, на щастя, Олександр не втратив ясності мислення від больового шоку. З під куль його на руках виніс чоловік, імені якого Гуч не знає і досі.

Уже через два тижні в київській лікарні стало зрозуміло, що вітчизняна медицина не зможе втрятувати Сашкову можливість ходити, незважаючи на дві перенесені операції. Після пошуків та

консультації із закордонними спеціалістами було з'ясовано, що великий досвід у лікуванні таких травм є в ізраїльских медиків, від яких була отримана попередня згода провести третю операцію з оптимістичним прогнозом. Ізраїль обрали через наявність у медиків великого досвіду у лікуванні саме таких травм, що традиційно пов'язані зі збройними конфліктами. Операція відбулася 14 березня. На додачу до кульової травми після прильоту в Ізраїль з'ясувалося, що у рану Олександра потрапив вірус стафілококу. Сашкові пощастило, що він вчасно опинився на лікуванні за кордоном, інакше він не лише б ніколи не зміг ходити, а й був би змушений вживати антибіотики для контролю за вірусом до кінця життя. На щастя, вчасна медична допомога дала змогу впоратися з цією проблемою.

Зараз Олександр вже може ходити, але попереду ще багато роботи. Він продовжує реабітацію та тренування і планує повернутися до повноцінного життя. За словами Олександра, в майбутньому він сам збирається працювати над розвитком волонтерського руху в Україні, нові потенційні напрямки та ідеї для цього він побачив саме під час лікування в Ізраїлі. Коли він відлітав до Ізраїля, то ще був прикованим до ліжка і не міг собі навіть уявити, що повернеться назад вже стоячи на своїх власних ногах, практично без допомоги милиць.

Він був глибоко вражений підтримкою українців. За словами Сашка держава зробила для підтримки поранених ще менше, ніж вона зробила для родин загиблих. Якби не пожертви благодійників у Олександра та його родини не було б жодної можливості профінансувати лікування за кордоном.

Артем Запотоцький отримав 20 лютого дуже важке поранення – куля снайпера влучила у грудну клітину, травмувавши хребет. Незважаючи на те, що медичну допомогу встигли надати достаньо оперативно, у медиків стан Артема оптимізму не викликав. Вони були впевнені, що він залишиться прикутим до ліжка на все життя. Травма нанесена кулею, що потрапила між лопаткою та хребтом, призвела до того, що тіло Артема було паралізоване на три чверті. З його легень відкачали два літра крові. Перші дві операції зробили у Києві, але надалі волонтерам довелося шукати можливості для лікування за кордоном – в Україні у лікарів через брак відповідного досвіду не було можливості підняти його на ноги. Втім, і закордонні світила не поспішали взятися за майже безнадійного українця. Зрештою була отримана згода від клініки Адасса в Ізраїлі. Для самого Артема, його родини та волонтерів, що ними опікувалися, вже сам факт згоди був дивом, адже це давало надію на одужання. Однак, в Ізраїлі також не могли дати жодних гарантій. Спільним

рішення було ризикнути. Диво справді сталося - Артем зараз знову вчиться ходити. Хоча рік по отриманні травми, у повній мірі здоров'я до активіста не повернулося. Але принаймні залишитися на все життя замкненим у лікарняній палаті йому вже не загрожує.

Для чоловіка це має величезне значення, а додатково його надихає те, що допомогу на його лікування збирала вся Україна. За словами Артема, жодним чином не можливо виразити почуття вдячності пересічної людини, для лікування якої було зібрано більше 140 тис. долларів. А окрім власне лікування та реабілітації допомога була потрібна і на траспортування Артема до Ізраїля, адже хворих з важкими травмами, зокрема травмами хребта, неможливо транспортувати звичайним літаком. Вражений він був і гостинністю місцевих мешканців та діаспори в Ізраїлі, йому надавали всю необхідну допомогу, а коли повертався до України подарували спеціальний корсет для реабілітації після травми та декілька сумок з медикаментами для поранених під час АТО.

Як одна зі згадок про страшні події зими 2014 року у тілі Артема і досі залишається куля. Після числених консиліумів лікарі вирішили її не діставати - занадто близько до хребта, це може загрожувати новим травмуванням.

Про свою участь у подіях на Майдані юрист з Луцька не шкодує. На його думку, шкодував би він, якби там там не був. Майдан він підтримував з першого дня, а коли протистояння набуло активного характеру разом із друзями почав регулярно допомогати майданівцям коштами та спорядженням. Після ночі з 18 на 19 вирішив, що має і сам бути на місці подій та вирушив до Києва.

Зараз Артем наполегливо працює над остаточною реабілітацією. Сам він у майбутньому хоче працювати на благо України. Каже, що просто не може згаяти другий шанс, подарований йому долею і допомогою людей.

Режисера Володимира Бондаренко поранили на Майдані в ніч з 18 на 19 лютого. Незважаючи на те, що за запевненнями тодішньої влади силовики не використовували вогнепальної зброї, Володимир отримав кулю у стегно, яка практично прошила ногу наскрізь.

Сам Володимир активно підтримував Майдан, але не перебував на ньому постійно, не був членом сотень Самооборони. Проте вважав своїм обов'язком знаходитися там у найважчі хвилини. За його словами, він є прикладом того, що на Майдані перебували не екстремісти, а звичайні українці, які вийшли боротися за своє майбутнє. Саме у день свого поранення він уперше надів захист, на цьому наполягли друзі. До того він завжди приходив на Майдан просто у куртці. На жаль захист не врятував Володимира від важкої травми – куля не лише пошкодила його ногу, але й зачепила хребет. Перші тижні у лікарні Бондаренко провів у реанімації.

Після трьох операцій у Києві лікарі прогнозували, що Володимир на все життя лишиться лежачим хворим. Більше того, лікарі були невпевнені, що він зможе пережити транспортування до іншої країни, яка б могла надати йому більш кваліфіковану медичну допомогу.

В ізраїльській клініці, яка погодилась спробувати допомогти пораненому українцю, на нього чекали ще дві операції. Але, на щастя, вони були успішними, Володимир продемонстрував прекрасну динаміку. Зараз він пересувається самостійно. За словами Володимира, деякі проблеми зі здоров'ям залишилися, але основна частина вже зроблена, поранений зміг повернутися до активного життя.

За професією Володимир Бондаренко – режисер-документаліст. Автор фільму "Стеком і шаблею", а ще відомий як оператор і режисер документального фільму "Вони боролись до загину" – про збройну визвольну боротьбу українців в Холодному Яру на Черкащині. Його роботи демонструвалися і на Майдані. Тоді Володимир не знав, що і сам стане одним з тих, хто увійде в історію України.

Розділ 5
Аудит
та фінансовий звіт

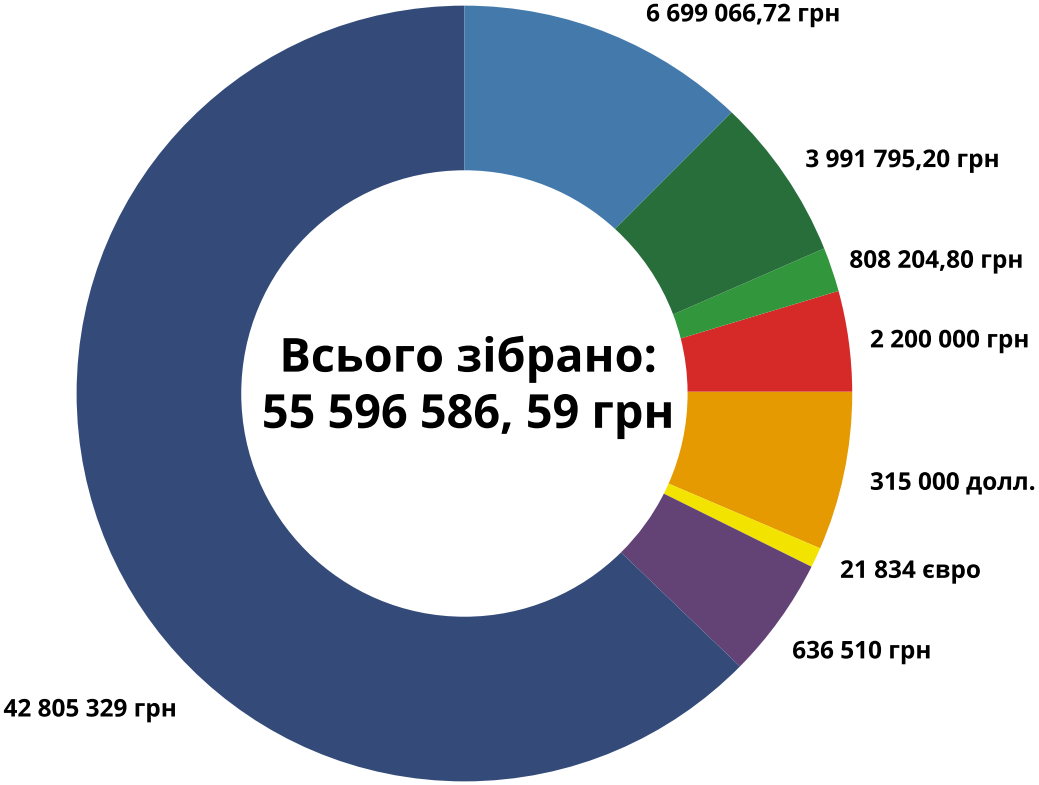

- Виплачено на даний момент: 107 родинам
- Податок на основі виплати
- Окремо були виплачені кошти на неповнолітніх дітей (100 000 на кожну дитину)
- Податок на кошти для дітей

На транпортування поранених та їх лікування в клініках Ізраїля та Австрії

- 2,2 млн грн
- 315 000 долл
- 21 834 євро
- Залишок

Розділ 6
Це для нас було важливо

Міжнародний музичний табір “Діти Сходу та Заходу разом”

З 28 жовтня до 1 листопада 2014 року в м.Буча був проведений черговий Музичний табір - унікальний музично-освітній проект, що діє в Україні вже 10 років. Цього разу його учасниками стали діти з родин загиблих та поранених на Майдані, а також діти переселенці з зони проведення АТО.

Протягом 5 днів діти, багато з яких вперше випробовували себе в музиці, вчились грати на різних музичних інструментах та співали у хорі. А завершився табір великим галаконцертом зі справжнім симфонічним оркестром на сцені Київської консерваторії.

Та головним було спілкування дітей з різних куточків України, та їх порозуміння у складні для країни часи.

Родинне коло

16-18 травня 2014 року “Родина Майдан” у співпраці з Психологічною службою Майдану провела першу загальну зустріч родин загиблих “Родинне коло”. На зустріч приїхало понад 70 родни, а це більше 200 близьких загиблих. Для родин Небесної сотні важлива не тільки і як виявилось, не так фінансова підтримка, а в першу чергу, емоційна підтримка та психологічна допомога, щоб навчитись жити зі своїм горем.

Програма зустрічі була дуже різноманітною - робота у групах психологічної допомоги, обговорення програм подальшої пітримки, зустрічі з юристами, працівниками банків і страхових компаній.

Утім, головним результатом “Родинного кола” стало рішення родин об’єднатись для спільної боротьби. Головним і найболючишим питання для родин є розслідування вбивств їх близьких. Для того, щоб контролювати його хід, родини домоглися зустрічі з, на той час, віце-прем’єром Віталієм Яремою.

У ці ж дні було прийнято рішення про створення Громадського об’єднання родин, яке зараз вже ефективно працює.

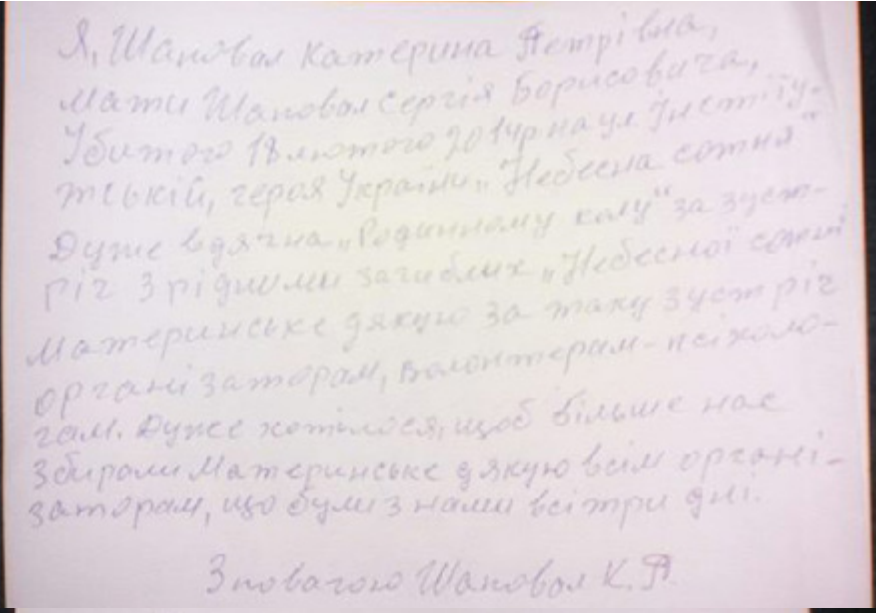

Я, Шанова Катерина Петрівна,
мати Шанова Сергія Борисовича,
убитого 18 лютого 2014 р. на ул. Грушевського,
тьки, героя України „Небесна сотня"
Душе вдячна „Родинному колу" за зустріч з рідними загиблих „Небесної сотні"
Материнське дякую за таку зустріч
організаторам, волонтерам - психологам. Дуже хотілося, щоб більше нас
зібрали Материнське дякую всім організаторам, що були з нами всі три дні.

З повагою Шанова К.П.

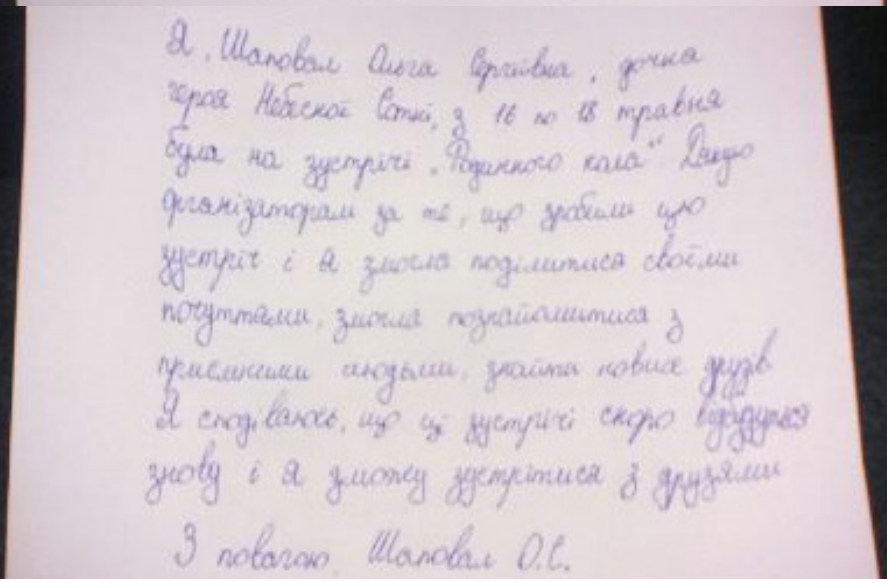

Я, Шанова Ольга Сергіївна, дочка
героя Небесної Сотні, з 16 по 18 травня
була на зустрічі „Родинного кола" Дякую
організаторам за те, що зробили цю
зустріч і я змогла поділитися своїми
почуттями, змогла познайомитися з
приємними людьми, знайти нових друзів
Я сподіваюсь, що ці зустрічі скоро відбудуться
знову і я зможу зустрітися з друзями

З повагою Шанова О.С.

Велике дякую всім організаторам зібрання сімей загиблих.
Хороший захід, збирати людей потрібно, а найбільше цей захід потрібний нашому молодому поколінню, щоб вони бачили, що їх пам'ятають і за них думають.

З повагою
Слободян Ігор Тарасович,
Слободян Марія Борисівна,
Слободян Назар Ігорович

родина майдан

2015